

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Δέκατο Έκτο

Αποκαλύπτοντας τις Ημέρες της Εκδικήσεως: Μια Προφητική Διερεύνηση της Προειδοποιήσεως του Ιερεμία και της Τελευταίας Γενεάς

Jeff Pippenger
2024-03-04

Στο προηγούμενο άρθρο εξετάζαμε το πεντηκοστό κεφάλαιο του Ιερεμία και, στο σχετικό χωρίο, την κρίση επί της Βαβυλώνας, η οποία αρχίζει με τον προσεχώς επερχόμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες και καταλήγει στην οργή του Θεού. Η εκτελεστική κρίση είναι η ημέρα της εκδίκησεως του Κυρίου, η οποία είχε προτυπωθεί από την καταστροφή της Ιερουσαλήμ κατά το έτος 70 μ.Χ. Η καταστροφή της Ιερουσαλήμ που πραγματοποιήθηκε από τη Ρώμη το 70 μ.Χ. είχε προτυπωθεί από την καταστροφή της Ιερουσαλήμ που εκτελέστηκε από τον Ναβουχοδονόσορ. Από κοινού παρείχαν δύο μάρτυρες της Εκτελεστικής Κρίσεως της πόρνης της Τύρου, η οποία είναι επίσης η πόρνη του δέκατου εβδόμου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως.

Ο Ιερεμίας μάς πληροφορεί ότι, όταν η εκδίκηση του Κυρίου εκτελεσθεί επί της σύγχρονης Βαβυλώνας, αρχίζοντας με τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής, «*Εν ταις ημέραις εκείναις και εν τω καιρώ εκείνω, λέγει Κύριος, η ανομία του Ισραήλ θέλει ζητηθή, και δεν θέλει ευρεθή· και αι αμαρτίαι του Ιούδα, και δεν θέλουσιν ευρεθή· διότι θέλω συγχωρήσει εκείνους τους οποίους διατηρώ.*» Κατά τις ημέρες εκείνες, η σφράγιση των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων θα έχει ήδη συντελεσθεί.

«*Τι κάνετε, αδελφοί, στο μεγάλο έργο της προετοιμασίας; Εκείνοι που ενώνονται με τον κόσμο λαμβάνουν το κοσμικό εκμαγείο και προετοιμάζονται για το χάραγμα του θηρίου. Εκείνοι που δυσπιστούν προς τον εαυτό τους, που ταπεινώνονται ενώπιον του Θεού και καθαρίζουν τις ψυχές τους υπακούοντας στην αλήθεια, αυτοί λαμβάνουν το ουράνιο εκμαγείο και προετοιμάζονται για τη σφραγίδα του Θεού στα μέτωπά τους. Όταν εκδοθεί το διάταγμα και αποτυπωθεί η σφραγίδα, ο χαρακτήρας τους θα παραμείνει καθαρός και άσπιλος εις την αιωνιότητα.*» Testimonies, τόμος 5, 216.

Η εκτελεστική κρίση αρχίζει με τη δεύτερη φωνή του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, η οποία καλεί άνδρες και γυναίκες να φύγουν από τη Βαβυλώνα, και ο Ιερεμίας λέγει: «*ήλθεν η ημέρα αυτών, ο καιρός της επισκέψεως αυτών· η φωνή εκείνων που φεύγουν και διασώζονται από τη γη της Βαβυλώνας, για να αναγγείλουν εν Σιών την εκδίκηση του Κυρίου του Θεού ημών, την εκδίκηση του ναού αυτού. Συγκεντρώσατε τους τοξότες εναντίον της Βαβυλώνας· πάντες όσοι τείνετε το τόξον, στρατοπεδεύσατε κύκλω αυτής· ας μη διαφύγει ουδείς εξ αυτής· ανταποδώσατε εις αυτήν κατά το έργον αυτής· κατά πάντα όσα έπραξε, πράξατε εις αυτήν.*» Η κρίση της εκτελείται διά των «*τοξοτών*». Η πρώτη αναφορά σε τοξότη στις Γραφές αφορά τον Ισμαήλ.

Και ήκουσεν ό Θεός τήν φωνήν του παιδίου· και ό άγγελος του Θεού έκάλεσε τήν Άγαρ έκ του ουρανού και είπεν αυτῇ· Τί έχεις, Άγαρ; μη φοβοῦ· διότι ήκουσεν ό Θεός τήν φωνήν του παιδίου εκεί όπου είναι. Σηκώθητι, έπαρε τὸ παιδίον και κράτησον αυτό έν τῇ χειρί σου· διότι

θα κάμω αὐτὸ ἔθνος μέγα. Καὶ ἤνοιξεν ὁ Θεὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ εἶδε φρέαρ ὕδατος· καὶ ἐπορεύθη καὶ ἐγένεσε τὸν ἄσκον με ὕδωρ, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸ παιδίον νὰ πῖη. Καὶ ἦτο ὁ Θεὸς μετὰ τοῦ παιδίου· καὶ ἠύξθη, καὶ κατώκησεν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἔγεινεν τοξότης. Γένεσις 21:17–20.

Ἡ «ώρα του μεγάλου σεισμοῦ» στην Αποκάλυψη ἔνδεκα προσδιορίζει την ἀρχὴ της ἐκτελεστικῆς κρίσεως ἐπάνω στην πόρνη της Ρώμης, ἡ οποία ἀρχίζει με τον προσεχῶς ἐπερχόμενο νόμο της Κυριακῆς στις Ἡνωμένες Πολιτείες. Κατὰ την «ώρα» «ἡ οὐαὶ ἡ τρίτη ἐρχεται ταχέως. Καὶ ὁ ἑβδομος ἄγγελος ἐσάλπισε». Ἡ τρίτη οὐαὶ εἶναι ἡ ἐβδόμη σάλπιγγα. Εἶναι οἱ τοξότες του Ἰσλάμ που χρησιμοποιοῦνται για νὰ ἐπιφέρουν τὴν κρίση Του ἐπάνω σε ἐκείνους που ἐπιβάλλουν τὸ σημεῖο της παπικῆς ἐξουσίας (λατρεία της Κυριακῆς) καὶ διώκουν ἐκείνους που διαφυλάττουν τὸ σημεῖο της ἐξουσίας του Θεοῦ (λατρεία του Σαββάτου).

Στο εικοστό πρῶτο κεφάλαιο του Λουκά, ὁ Ἰησοῦς, ἀπαντώντας στις ἐρωτήσεις των μαθητῶν σχετικά με τὴν καταστροφὴ της Ἱερουσαλήμ καὶ του ναοῦ, παραθέτει μιὰ ἱστορικὴ ἀφήγηση ἡ οποία ἐπίσης ἀντιπροσωπεύει τὴν ἱστορία των ἐσχάτων ἡμερῶν. Αναφέρεται στις «ἡμέρες ἐκδικήσεως», οἱ οποίες ἀποτελοῦσαν οὐσιώδεις προφητικὸ γνῶρισμα της διακονίας Του ὡς Μεσσία, τὸ οποίο προσδιόρισε στην ἐναρκτήρια διακήρυξη της διακονίας Του, ὅταν ἀνέγνωσε ἀπὸ τον προφήτη Ἡσαΐα στην ἐκκλησία της Ναζαρέτ. Ἡ διακήρυξη στη Ναζαρέτ καὶ τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τον Ἡσαΐα ἀντιπροσώπευαν ὄχι μόνον τὴ δική Του διακονία, ἀλλὰ καὶ τὸ μήνυμα των μαθητῶν Του, καὶ ἐιδικότερα τὸ ἔργο καὶ τὴ διακονία του κινήματος των ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Πνεῦμα Κυρίου τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐπ' ἐμέ· διότι ὁ Κύριος με ἔχρισεν, διὰ νὰ εὐαγγελίζωμαι πρὸς τοὺς πρᾶεις· με ἀπέστειλε διὰ νὰ ἰατρεύω τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, νὰ κηρύξω ἐλευθερίαν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἄνοιγμα φυλακῆς εἰς τοὺς δεσμίους· νὰ κηρύξω τὸ δεκτὸν ἐνιαυτὸν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδικήσεως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· νὰ παρηγορήσω πάντας τοὺς πενθοῦντας· νὰ θέσω εἰς τοὺς πενθοῦντας ἐν Σιών, νὰ δώσω εἰς αὐτοὺς κάλλος ἀντὶ σποδοῦ, ἔλαιον εὐφροσύνης ἀντὶ πένθους, ἔνδυμα αἰνέσεως ἀντὶ πνεύματος ἀκηδίας· διὰ νὰ ὀνομασθῶσι δένδρα δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου, εἰς δόξαν αὐτοῦ. Καὶ θέλουσιν οἰκοδομήσει τὰς ἀρχαίας ἐρημώσεις, θέλουσιν ἀνορθώσει τὰ πρότερον ἠρημωμένα, καὶ θέλουσιν ἐπισκευάσει τὰς πόλεις τὰς ἐρημωμένας, τὰς ἐρημώσεις πολλῶν γενεῶν. Καὶ ξένοι θέλουσι σταθῆ καὶ ποιμάνει τὰ ποιμνία σας, καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ ἀλλογενοῦς θέλουσιν εἶσθαι οἱ γεωργοὶ σας καὶ οἱ ἀμπελουργοὶ σας. Σεις δὲ θέλετε ὀνομασθῆ Ἰερεῖς Κυρίου· ἄνθρωποι θέλουσι σας ὀνομάζει Λειτουργοὺς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· θέλετε τρώγει τὰ πλούτη τῶν ἐθνῶν, καὶ ἐν τῇ δόξῃ αὐτῶν θέλετε καυχᾶσθαι. Ἀντὶ τῆς αἰσχύνης σας θέλετε ἔχει διπλάσια, καὶ ἀντὶ τῆς καταισχύνης θέλουσιν εὐφραίνεσθαι διὰ τὴν μερίδα αὐτῶν· διὰ τοῦτο ἐν τῇ γῆ αὐτῶν θέλουσι κληρονομήσει διπλάσια· αἰώνιος χαρὰ θέλει εἶσθαι εἰς αὐτοὺς. Διότι ἐγὼ, ὁ Κύριος, ἀγαπῶ κρίσιν, μισῶ ἀρπαγὴν διὰ ὀλοκαύτωμα· καὶ θέλω κατευθύνει τὸ ἔργον αὐτῶν ἐν ἀληθείᾳ, καὶ θέλω κάμει μετ' αὐτῶν αἰώνιον διαθήκην. Καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν θέλει γνωρισθῆ μετὰ τῶν ἐθνῶν, καὶ τὰ ἔκγονά τους μετὰ τῶν λαῶν· πάντες οἱ βλέποντες αὐτοὺς θέλουσιν ἐπιγινώσκει αὐτοὺς, ὅτι αὐτοὶ εἶναι τὸ σπέρμα τὸ ὁποῖον ἠὐλόγησεν ὁ Κύριος. Θέλω χαρῆ μεγάλη εἰς τὸν Κύριον, ἡ ψυχὴ μου θέλει εὐφρανθῆ εἰς τὸν Θεόν μου· διότι με ἐνέδυσεν ἱμάτια σωτηρίας, με περιέβαλε με χιτῶνα δικαιοσύνης, ὡς νυμφίος στολίζεται με κοσμήματα,

καὶ ὡς νύμφη κατακοσμεῖ ἑαυτὴν μετὰ τὰ κοσμήματά της. Διότι καθὼς ἡ γῆ βλαστάνει τὸν βλαστὸν αὐτῆς, καὶ καθὼς ὁ κήπος κάμνει τὰ σπαρθέντα ἐν αὐτῷ νὰ ἀναβλαστήσωσιν, οὕτω Κύριος ὁ Θεὸς θέλει κάμει δικαιοσύνην καὶ αἶνον νὰ ἀναβλαστήσωσιν ἐνώπιον πάντων τῶν ἐθνῶν. Ἡσαΐας 61:1–11.

Οἱ εκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες που σφραγίζονται στο ἑνατο κεφάλαιο του Ἰεζεκιήλ εἶναι ἐκεῖνοι που πενθοῦν γιὰ τὶς ἀμαρτίες στὴν ἐκκλησία καὶ στὸν κόσμο. «Τὸ εὐπρόσδεκτο ἔτος τοῦ Κυρίου καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν» εἶναι τότε που ἐκεῖνοι που πενθοῦν στὴ Σιών παρηγοροῦνται καὶ γίνονται «δένδρα δικαιοσύνης», ὥστε νὰ «δοξάσουν τὸν Κύριο». Δοξάζουν τὸν Κύριο, διότι «ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγει Κύριος, ἡ ἀνομία τοῦ Ἰσραὴλ θέλει ζητηθῆ, καὶ δὲν θέλει εὐρεθῆ». Ἐκεῖνοι που πενθοῦν εἶναι ἐκεῖνοι που ἔχουν σφραγισθῆ καὶ εἶναι ἐκεῖνοι που «θέλουσιν οἰκοδομήσει τὰς ἀρχαίας ἐρημώσεις», που «θέλουσιν ἀνορθώσει τὰς προτέρας ἐρημώσεις καὶ» που «θέλουσιν ἐπισκευάσει τὰς ἠρημωμένας πόλεις, τὰς ἐρημώσεις πολλῶν γενεῶν». Αὐτοὶ «θέλουσιν ὀνομασθῆ Ἱερεῖς τοῦ Κυρίου» καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ τοὺς ἀποκαλοῦν «Λειτουργοὺς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν».

Ἡ δικαιοσύνη τῶν εκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων πρόκειται νὰ «ἀνατεῖλει ἐνώπιον πάντων τῶν ἐθνῶν», ὅταν αὐτοὶ υψωθοῦν ὡς σημεῖο κατὰ τὴν ὥρα τοῦ μεγάλου σεισμοῦ. Ἡ δικαιοσύνη τοὺς προξενεῖται προοδευτικῶς, διότι εἶναι «ὡς ἡ γῆ βλαστάνει τὸν βλαστὸν αὐτῆς, καὶ ὡς ὁ κήπος κάμνει τὰ ἐσπαρμένα ἐν αὐτῷ νὰ ἀνατεῖλωσιν· οὕτως ὁ Κύριος ὁ Θεὸς θέλει κάμει νὰ ἀνατεῖλωσι δικαιοσύνη καὶ αἶνος». Ἡ σφράγιση τῶν εκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων ἀρχίσει κατὰ τὴν ἔλευση τῆς ὀψιμῆς βροχῆς τὴν 1ῃ Σεπτεμβρίου 2001. Τότε ἀκριβῶς οἱ βλαστοὶ τῆς γῆς προεβλήθησαν. Ὁ Ἡσαΐας προσδιορίζει πότε οἱ βλαστοὶ ἀνατέλλουν.

Με μέτρον, ὅταν αὐτὸ ἐκβλαστήσει, θὰ διαλεχθεῖς με αὐτὸ· συγκρατεῖ τὸν σφοδρὸν αὐτοῦ ἄνεμον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἀνατολικοῦ ἀνέμου. Διὰ τοῦτο λοιπὸν θέλει καθαρισθῆ ἡ ἀνομία τοῦ Ἰακώβ· καὶ τούτο εἶναι ὅλος ὁ καρπός, ἡ ἀφαίρεσις τῆς ἀμαρτίας αὐτοῦ· ὅταν καταστήσει πάντας τοὺς λίθους τοῦ θυσιαστηρίου ὡς λίθους κιμωλίας συντετριμμένους, τὰ ἄλση καὶ τὰ εἶδωλα δὲν θέλουσι σταθῆ. Ἡσαΐας 27:8, 9.

Κατὰ «τὴν ἡμέραν τοῦ ἀνατολικοῦ ἀνέμου», ὁ ὁποῖός εἶναι ὁ «σφοδρὸς αὐτοῦ ἀνεμος» που «συγκρατεῖ», ἡ «ἐκπτύξις» τῶν ὀφθαλμῶν θὰ ἀρχίσει ὅταν ἡ βροχὴ εἶναι «μετρημένη». Τὸ «συγκρατεῖ» σημαίνει περιορίζει. Ὅταν οἱ τέσσαρες ἀνεμοὶ συγκρατοῦνται ἀπὸ τοὺς τέσσαρες ἀγγέλους τῆς Ἀποκαλύψεως, κεφάλαιο ἐπτὰ, ἀρχίζει ἡ σφράγιση τῶν εκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων. Τότε ἡ ὀψιμη βροχὴ ἀρχίζει νὰ «ραντίζει» με μέτρο, διότι ἡ λέξις «μέτρο» στο ἐδάφιο σημαίνει μετριοπάθεια. Κατὰ τὴν ἀρχὴ τῆς περιόδου τῆς σφραγίσεως τῶν εκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, ἡ ὀψιμη βροχὴ εἶναι μετρημένη, καὶ στο τέλος τῆς περιόδου εἶναι ἀμέτρητη.

«Ἡ μεγάλη ἐκχυσὴ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία φωτίζει ολόκληρη τὴ γῆ με τὴ δόξα Του, δὲν θὰ ἔλθει ἕως ὅτου ἀποκτήσουμε ἕνα φωτισμένο λαό, ὁποῖός γνωρίζει ἀπὸ πείρα τι σημαίνει νὰ εἶναι συνεργοὶ με τὸν Θεό. Ὅταν θὰ ἔχουμε πλήρη, ολόψυχη ἀφιέρωση στὴν υπηρεσία τοῦ Χριστοῦ, ὁ Θεὸς θὰ ἀναγνωρίσει τὸ γεγονὸς αὐτὸ με ἐκχυσὴ τοῦ Πνεύματός Του χωρὶς μέτρο· ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ συμβεῖ ὅσο τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἐκκλησίας δὲν εἶναι συνεργοὶ με τὸν Θεό. Ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἐκχύσει τὸ Πνεῦμα Του ὅταν ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ

φιληδονία είναι τόσο φανερά· όταν επικρατεί ένα πνεύμα που, αν εκφραζόταν με λόγια, θα απέδιδε εκείνη την απάντηση του Κάιν,—“Μήπως εγώ είμαι φύλακας του αδελφού μου;” Εάν η αλήθεια για τον παρόντα καιρό, εάν τα σημεία που πληθαίνουν από κάθε πλευρά, και τα οποία μαρτυρούν ότι το τέλος των πάντων είναι εγγύς, δεν είναι επαρκή για να αφυπνίσουν την κοιμώμενη ενεργητικότητα εκείνων που ομολογούν ότι γνωρίζουν την αλήθεια, τότε σκότος ανάλογο προς το φως που έλαμπε θα καταλάβει αυτές τις ψυχές. Δεν υπάρχει ούτε η επίφαση δικαιολογίας για την αδιαφορία τους, την οποία θα μπορέσουν να παρουσιάσουν ενώπιον του Θεού κατά τη μεγάλη ημέρα της τελικής απολογίας. Δεν θα υπάρξει κανένας λόγος να προβάλουν για το γιατί δεν έζησαν και δεν περπάτησαν και δεν εργάστηκαν μέσα στο φως της ιερής αλήθειας του λόγου του Θεού, και έτσι να αποκαλύψουν σε έναν κόσμο σκοτισμένο από την αμαρτία, μέσω της διαγωγής τους, της συμπάθειάς τους και του ζήλου τους, ότι η δύναμη και η πραγματικότητα του ευαγγελίου δεν μπορούσαν να αμφισβητηθούν». Review and Herald, 21 Ιουλίου 1896.

Η περίοδος της δοκιμασίας της όψιμης βροχής και της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων αρχίζει με τη μέτρηση της εκχύσεως του Αγίου Πνεύματος, διότι ο σίτος και τα ζιζάνια έχουν φθάσει στον καιρό του θερισμού. Η βροχή φέρνει και τις δύο τάξεις σε ωριμότητα· έπειτα, στο τέλος της περιόδου της δοκιμασίας, ο σίτος και τα ζιζάνια διαχωρίζονται, και τότε ο σίτος θα «γνωρίσει εκ πείρας τι σημαίνει να είναι συνεργόι του Θεού». Τότε θα «έχουν πλήρη, ολοκάρδια αφιέρωση στην υπηρεσία του Χριστού· ο Θεός θα αναγνωρίσει το γεγονός αυτό με έκχυση του Πνεύματός του χωρίς μέτρο».

Η «ημέρα του σκληρού ανατολικού ανέμου» έφθασε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, και άρχισε η αντιπαράθεση του Αββακούμ σχετικά με το κίβδηλο μήνυμα «ειρήνης και ασφάλειας» του μηνύματος της όψιμης βροχής, σε αντιδιαστολή προς το μήνυμα που προσδιόριζε την ημέρα της εκδικήσεως του Θεού. Στο σημείο εκείνο τα φυτά, τόσο το σιτάρι όσο και τα ζιζάνια, άρχισαν να βλαστάνουν και να φέρουν τον καρπό που θα εκδήλωναν κατά την κρίση του προσεχώς ερχόμενου νόμου της Κυριακής.

«Και πάλι, αυτές οι παραβολές διδάσκουν ότι δεν θα υπάρξει δοκιμαστική περίοδος μετά την κρίση. Όταν το έργο του ευαγγελίου ολοκληρωθεί, ακολουθεί αμέσως ο χωρισμός μεταξύ των αγαθών και των πονηρών, και η μοίρα κάθε τάξεως καθορίζεται για πάντα.» Christ's Object Lessons, 123.

Η μία τάξη προσκυνεί τον ήλιο στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, και η άλλη λαμβάνει τη σφραγίδα του Θεού στο ένατο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ. Στο εικοστό πρώτο κεφάλαιο του Λουκά, ο Χριστός προσδιορίζει τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, και εκθέτει ένα σημείο που χαρακτηρίζει την τελική γενεά της ιστορίας της γης. Προσδιόρισε το σημείο που οι Χριστιανοί πρέπει να αναγνωρίσουν, προκειμένου να φύγουν από την καταστροφή της Ιερουσαλήμ.

Και όταν δείτε την Ιερουσαλήμ περικυκλωμένη από στρατεύματα, τότε να γνωρίσετε ότι επλησίασε η ερήμωσή της. Τότε όσοι είναι στην Ιουδαία ας φεύγουν στα όρη· και όσοι είναι στο μέσον αυτής ας αναχωρούν έξω· και όσοι είναι στις επαρχίες ας μην εισέρχονται σ' αυτήν. Διότι αυτές είναι ημέρες εκδικήσεως, ώστε να εκπληρωθούν όλα όσα είναι γραμμένα. Λουκάς 21:20–22.

Ο Ιησούς προσδιόρισε, «γραμμή επί γραμμής», περισσότερα προφητικά χαρακτηριστικά του σημείου, διότι τα λόγια Του καταγράφονται όχι μόνο από τον Λουκά, αλλά και από τον Ματθαίο και τον Μάρκο.

Και τοῦτο τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας θέλει κηρυχθῆ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, πρὸς μαρτυρίαν εἰς πάντα τὰ ἔθνη· καὶ τότε θέλει ἔλθῃ τὸ τέλος. Ὅταν οὖν ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τὸ ρηθὲν διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, ἰστάμενον ἐν τῷ ἁγίῳ τόπῳ, (ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω,) τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἄς φεύγωσιν εἰς τὰ ὄρη. Ματθαῖος 24:14–16.

Και πρέπει πρώτα να κηρυχθεί το ευαγγέλιο σε όλα τα έθνη. Και όταν σας οδηγήσουν και σας παραδώσουν, μη μεριμνήσετε εκ των προτέρων τι θα λαλήσετε, ούτε να το προμελετάτε· αλλά ό,τι σας δοθεί εκείνη την ώρα, αυτό να λαλήσετε· διότι δεν είστε εσείς που λαλείτε, αλλά το Άγιο Πνεύμα. Και ο αδελφός θα παραδώσει τον αδελφό σε θάνατο, και ο πατέρας το παιδί· και τα παιδιά θα επαναστατήσουν εναντίον των γονέων τους και θα τους οδηγήσουν σε θάνατο. Και θα είστε μισητοί από όλους εξαιτίας του ονόματός μου· αλλά εκείνος που θα υπομείνει έως το τέλος, αυτός θα σωθεί. Αλλά όταν δείτε το βδέλυγμα της ερημώσεως, που ελέχθη από τον Δανιήλ τον προφήτη, να στέκεται όπου δεν πρέπει, (ο αναγινώσκων ας εννοεί,) τότε όσοι είναι στην Ιουδαία ας φεύγουν στα όρη. Μάρκος 13:10–14.

Πριν από τις επτά τελευταίες πληγές, που αποτελούν την τελική και τέλεια εκπλήρωση των «ημερών της εκδικήσεως», ολοκληρωθούν επάνω σε δύο τάξεις, το ευαγγέλιο της βασιλείας πρέπει να κηρυχθεί και να δημοσιευθεί μεταξύ όλων των εθνών. Το μήνυμα του ευαγγελίου δίδεται στα έθνη κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, όταν οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες υψώνονται ως σημαία. Οι «ημέρες της εκδικήσεως» αντιπροσωπεύουν την περίοδο της Εκτελεστικής Κρίσεως της πόρνης Βαβυλώνας, η οποία αρχίζει με τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες και τελειώνει όταν ο Μιχαήλ εγείρεται και η ανθρώπινη δοκιμασία κλείνει, και η οργή του Θεού εκχέεται στις επτά τελευταίες πληγές.

Η χρονική περίοδος είναι η «ώρα» την οποία προσδιορίζει ο Μάρκος, και η «ώρα» του «μεγάλου σεισμού», και η «ώρα» κατά την οποία οι δέκα βασιλείς συμφωνούν να δώσουν την έβδομη βασιλεία τους στον παπισμό. Όταν η τελευταία ψυχή έχει αποδεχθεί το ευαγγέλιο που δημοσιεύεται σε όλα τα έθνη, κλείνει η περίοδος της δοκιμασίας, και η οργή του Θεού εκχέεται χωρίς έλεος. Η περίοδος εκείνη αρχίζει όταν το ευαγγέλιο κηρύσσεται σε όλα τα έθνη καθώς υψώνεται το λάβαρο, και τελειώνει όταν ο τελευταίος άνθρωπος ανταποκρίνεται στο μήνυμα του ευαγγελίου που διακηρύσσεται και κηρύττεται και δημοσιεύεται από το λάβαρο. Η χρονική αυτή περίοδος είναι οι «ημέρες της εκδικήσεως».

Στο εικοστό πρώτο κεφάλαιο του Λουκά, ο Ιησούς προσδιορίζει με ακρίβεια εκείνη την περίοδο της ιστορίας, διότι προσδιορίζει την τελική γενεά, η οποία δεν θα παρέλθει πριν από τη Δευτέρα Παρουσία Του. Υποδεικνύει ένα σημείο, το οποίο παριστάνεται ως το βδέλυγμα της ερημώσεως, για το οποίο μίλησε ο προφήτης Δανιήλ. Το σημείο είναι όταν το βδέλυγμα της ερημώσεως στέκεται στον «άγιο τόπο» και όταν «στέκεται όπου δεν πρέπει», πράγμα που είναι επίσης όταν η Ιερουσαλήμ είναι «περικυκλωμένη από στρατεύματα».

Όταν η Ιερουσαλήμ περικυκλώθηκε από στρατεύματα το έτος 66 από τον Κέστιο, οι Χριστιανοί στην Ιερουσαλήμ έφυγαν από την πόλη, και η Αδελφή Γουάιτ δηλώνει ότι ούτε ένας Χριστιανός δεν πέθανε κατά την καταστροφή που τελικώς ολοκληρώθηκε το έτος 70. Ο Κέστιος άρχισε πολιορκία και κατόπιν αποσύρθηκε για λόγους που, όπως φαίνεται, παραμένουν άγνωστοι, και οι Χριστιανοί στην πόλη έφυγαν σε συμφωνία με την προειδοποίηση που συνδεόταν με το σημείο. Το έτος 70 ο Τίτος ολοκλήρωσε την καταστροφή, επιβάλλοντας εκ νέου πολιορκία. Η πολιορκία του Κέστιου ήταν η αρχή εκείνου που αποκαλείται ο Πρώτος Ιουδαϊκορωμαϊκός Πόλεμος, και η πολιορκία και η καταστροφή που πραγματοποιήθηκαν από τον Τίτο ήταν το τέλος του Πρώτου Ιουδαϊκορωμαϊκού Πολέμου.

Ολόκληρη η ιστορία διήρκεσε τριάμισι χρόνια, άρχισε και τελείωσε με πολιορκία, και η αρχή περιείχε ένα σημείο για τον λαό του Θεού. Η ιστορία εκείνη προσδιορίστηκε από τον Χριστό ως οι ημέρες της εκδικήσεως του Θεού, πράγμα που αποτελούσε ένα συγκεκριμένο στοιχείο το οποίο έπρεπε να προσδιορίσει στη διακονία Του. Οι ημέρες εκείνες αντιπροσωπεύουν την εκτελεστική κρίση επάνω στην πόρνη της Ρώμης, η οποία αρχίζει με τον επικείμενο κυριακάτικο νόμο και τελειώνει όταν κλείσει η ανθρώπινη δοκιμασία. Στην αρχή της εκτελεστικής κρίσεως της πόρνης της Βαβυλώνας, οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες υψώνονται ως λάβαρο, το οποίο είναι σημείο. Όταν το άλλο ποίμνιο του Θεού δει το σημείο, πρέπει να φύγει έξω από τη Βαβυλώνα, της οποίας η καταστροφή προτυπώθηκε από την καταστροφή της Ιερουσαλήμ.

Θα συνεχίσουμε να εξετάζουμε το εικοστό πρώτο κεφάλαιο του Λουκά στο επόμενο άρθρο.